

Bokrétások Lapja

TÁRSADALMI FOLYÓIRAT SZERKESZTI: PAULINI BÉLA

Horthy Miklós húszesztendősi országglása

Március elsején lesz húsz esztendeje annak, hogy a nemzet vitéz nagybányái Horthy Miklóst, az összeomlás után megszervezett nemzeti hadsereg fővezérét, kormányzóvá választotta.

Húsz év a világháborút, forradalmakat átélte, méltatlanul megcsönkített ország kormányzásában — nem húsz esztendőre való gond. S Horthy Miklós — az otrantói hős — sohasem tévesztett, merre kell vinni az ország hajóját, hogy kijusson a szirtek közül, amik közé oda verte a szent hajót — Magyarországot — az egykor való szörnyű vihar.

Bölcs volt és bátor, mint egykor a Navarra parancsnoki hidján, mindig meggondolta amit cselekszik és akkor habozás nélkül, bátran tette, amit a meggondolás kívánt, bölcs volt és bátor és — mindig lovagias.

*

... Egy nagy angol lap — Horthy Miklós húsz esztendősi országglása alkalmából — az 1917 májusban végbement adriai ütközetre is emlékeztet. Amidőn a búvárnaszádokra vadászó angol vadászgöcsösök szembe kerültek Horthy tengernagy hajójával, és felvették a harcot. Horthy Miklós, aki zászlós hajója parancsnoki hidjáról személyesen vezette az ütközetet, egymásután harcképtelenné tette az angol hajókat, a Floandi ágyúit, az Admiralle gőzkazánját szétlővette, a Gowan Lee löszerraktárát felrobbantotta, de azonnal beszüntette a tüzelést a már harcképtelenné vált angol hajók ellen.

*

Igen, ő a Magyar Úr, a bölcsesség, bátorság, lovagiaság mintaképe, akiért — erőben, egészségben való országglásáért — teljes lelkéből imádkozzék minden magyar.

A jubileumi esztendőre ez szóm és mondásom

a magyar jellegű művészetek divatja és a „magyar árpold hagyományaidat” kérdésben

Irta: Paulini Béla

VI. Szabadtéri Gyöngyösbokréta

A Gyöngyösbokrétát mégis csak szabadtéren kellene bemutatni, vetik fel időnként a „gondolatot” többnyire csakugyan jóindulatú barátok. Sőt egy fiatal rendező tervet is adott: „milyen szép volna a Gyöngyösbokréta szabadtéren, falusi templomtoronnyal és igazi akácfával”.

Helyes! Esetleg...

De tíz-tizenégy napon át való nyugodt ragyogása mindenestre kétséges volna. És — esetleg — nem is volna szebb.

Azok, akik a Gyöngyösbokréta körül tevékenykednek, esztendők óta vitatgatják e kérdést. És — nem igyekeztek eddig „tető alá hozni” a szabadtéri Gyöngyösbokréta kérdését? Nem. Elsősorban igenis a — tető miatt: valóban, kénytelenek vagyunk az időjárás viszonyokat nagymértékben figyelembe venni, szégyenlem, de kénytelenek vagyunk.

Az eső például a Gyöngyösbokréta szempontjából sokkal keservesebb veszély, mint bármely színpadi kiállítás szempontjából — s most kikapom a sok veszélyből a menyecskeket! — azért, mert például a mi menyecskeinknek az is elég, ha csak csepereg az eső. Nevezetesen a mi menyecskeinknek a saját ruhája például értékesebbnek „tűnik”, mint a színészeknek a színház ruhája, amit, azonfelül, a színész ha esik az eső, még fel sem húz. Valamint: egy-egy bokrétá

mindössze két napig van Pesten. Talán már télen készülődik e kétnapos „réz-kivágásra”. Nos, ne vághassa ki, mert mind a két estén esett? Ugyan? Ha egyszer biztosítható, hogy kivághatja. Biztosított ebben a jó kis fedett „hodályban”, a Városiban: milyen jó, — hogy ilyenre építették.

De hiszen ott a megoldás: „kedvező időben szabadtéren, kedvezőtlen időben a színházban!” Nos, igazán nem minden esetben lehet tudni este 7-kor hogy a 8 órai kezdésre kedvező-e az idő, vagy kedvezőtlen. A nézők fele is például bátran azt hiszi, hogy a néhány felhő, ami mutatkozik, kedvezőtlen, a másik fele viszont azt, hogy kedvező, illetőleg, oda se neki. A pesti óriási távolságoknál a zűrzavar kiszámítható. Könnyű volna a dolog, ha a Városi Színház szomszédságában volna a „szabadtér”. Vagy fordítva, a szabadtér mellé oda építenének egy óriási fedelet, lásd Salzburg. (Esetleg a szabadtérre rátolható fedél is megtenné.) De egyelőre budapesti viszonylatban a fedél és a szabadtér mondjuk — hat kilométerre vannak.

De hiszen nyáron vidéken — városokban is, falukban is — többnyire szabadtéren vannak a bokrétával „márkázott” ünnepek. Igaz. De egyrészt vidéken — a mondjuk 50.000 lakosú városban is — többnyire mégis közelebb van a szabadtér a zárt-térhez, másrészt, augusztus második felében nincs sehol az országban szabadtéri bokrétás ünnepség, csak Budapesten. De mi különbség augusztus második

fele, meg a többi hónap — fele között? Az, hogy augusztus második fele — s most figyeljünk jól — a májustól októberig terjedő szabadtéri „szezomban”, a szabadtéri játékokra legeslegalkalmatlanabb időszak.

Még ezt se vették észre a — figyelők?

Mi viszont annál is inkább észrevettük, mert eszten-dőkre visszamenően pontos kimutatást csináltunk az — időjárásról.

A szabadtéri játékok szempontjából nagyjából a legnyugodtabb időszak június, meg szeptember, júliusban akad zivatar, de augusztus közepén, pontosan a közepén — olykor egyszerre még a hőmérséklet is hihetetlenül lehül: eső nélkül se lehet szabadtéren tartózkodni, eltekintve attól, hogy eső is feltűnően sok akad.

Három évvel ezelőtt tizenkét nap öt estéjén esett s két este — fákat tört ki a vihar.

Két éve 12 nap 9 — igenis ird és mond kilenc — estéjén esett az eső s néhányszor 10 fok alatt volt a hőmérő higánya.

Tavaly — igaz, „csak” a négy első napon zuhogott, azután utóbb egy este csak csepergett . . .

Négy esztendeje volt csak — kánikula, mindössze két záporral.

„Ezt nem is gondoltuk?” Hát pedig ez így van.

De akkor talán más időszakra kellene tenni a Gyöngyös-bokrétát? No, talán mégse, ha egyszer Szent István napja körüli idősakkal már olyan gyönyörű hagyományra érlelődött össze. Talán mégse, eredeti akáclevelek miatt se... Amely leveleket különben, mint művész sem tartok döntő tényezőknél.

Igen, végezve az eső-kérdéssel, csakugyan térjünk át a művészi kérdésekre. (Szegény művészi kérdések, lám meg kellett hogy előztessenek a „technikai” kérdésekkel: hiába, van ez így az „életben”.)

Nos, bizonyos például, hogy a szabadtér a Gyöngyös-bokréta változatosságának kifejezetten — kárára volna. Mégsem lehet bemutatni a legszebb „akácfák” alatt sem — fonót, betlehemes játékot, sőt a háromkirályokat sem lehet akácillatban elképzelni, szoba kell ezeknek kérem, csak „szobát” láthatunk itt „stílszerűnek” sőt olyan szobát, ami felett nem susog a félhomályban sem a nyári akácfa. De még abban sem vagyok biztos (?) hogy az akácfákat „könnyü-

szerrel szőlőnek tudom láttatni — „világítással” — a szüreti képekhez, stb. stb.

De viszont lakodalom, kocsikkal és a kocsik előtt ficánkoló lovakkal? — emlegette a nyilatkozó — ez csak gyönyörű volna. Amihez kell 120 ember, 20 kocsi, 40 ló. Ez szép volna, az kétségtelen, csak viseljék e tízperces lakodalom költségeit. Vagy tartson hát egy órát? Akkor azonban otthonmaradhat hat mai bokréta, egyúttal hat helység, ahol népművészet van. Jó ez a népművészeti kultusz szempontjából? A legrosszabb. És megint csak a változatosságot tekintve, úgy egy helység bemutatott egy szokást, két táncot, míg hat helység bemutatott volna hat kiválogatott legjobb részletet hat vidék lakodalmaiból, de inkább hat különféle — válogatott hangulatú — szokást, tizenkétféle táncot stb. az egy óra alatt. Sőt nem vagyok biztos benne, hogy a Gyöngyösbokréta a maga jól stilizált díszleteiben nem ragyog-e jobban, mint a szabadtéren ragyogna. De ha nem akarok kertelni, akkor azt is mondhatom, biztos vagyok benne, hogy — „zárt-téren” jobban ragyog! Sőt, hogy egészen „merész” legyek, megállapítom, mint művész — sőt a magyar jellegű művészeteket illetőleg a legjobb értékű, szemű magyar művész — hogy a Gyöngyösbokréta jeleneihez kifejezetten hatásosabb a stilizált díszlet, mint a „természet”. De hiszen a „jelenetek” a falvakban, tehát az igazi akácfák alatt — születtek, kötődtek. De a magyar népművészet az „igazi” akácfák alatt is — stilizált. A népviselet is! (Nevezetes dolog, de ha fejtegetéseimnek ez az utolsó pontja kicsit csakugyan merészebben is fogalmazódott meg, legalább is közel jár az igazsághoz.) Valamint a zárt színpad világítása mellett feltétlenül jobban látni a részleteket, a viselet különböző darabjait. Művészi részletkérdés, hogy eső nem is kell, csak egy kis szél és esetleg elvész a rigmus, meg a dalszöveg. És így tovább!

Tehát ellensége vagyok a szabadtéri Gyöngyösbokrétának? Nem feltétlenül. Csak épp a Gyöngyösbokrétát illetőleg szörnyű sok az ellenérv. S legfőként újra leszögezem, amivel kezdtem, hogy az időjárásról készített feljegyzéseink szerint pontosan augusztus második fele a legbizonytalanabb — minden szabadtéri játék szempontjából. Kár, hogy akik a Gyöngyösbokréta szabadtér-zárttér kérdéseire hozzászólnak, többek közt ezt megfigyelni — elfelejtették.

Gakodalomban

Elmondta: **Bagó András** Galgahévíz.

Poharat emelek, azt sem tudom kire;
Nem mintha nem látnék az asztal végire,
Sőt inkább az a baj, hogy nagyon is látok,
Épp azért nem tudom, hogy szájt kire tátok.
Látom a szép lányok élő bokrétáját,
Derék legényeknek szívbeli rózsáját,
E vig lakomának sok házibarátját.
Látom házigazdánk jószívű családját
Csengő poharak közt akármerre nézek,
Csupa kedves arcot látok vagyis érzek.
Lehet is érezni olyankor az arcot,
Midőn már a borral nem bírja a harcot.
Hát ugyan mit tegyek, szót kire köszöntsek,
Poharat emelve, le ugyan kit öncsek.
No, aki itten van, mind egy szálig éljen,
Bőség és boldogság földi édenében,
S kit a halál lép égben virulásra,
Legyen a lelkének örök boldogsága.

S a naptár csináló valamennyi éljen,
Hogy a mai napot, mára tette éppen.
Éljen a bölcs lámpa, amely itt világít,
Ez is oka lévén, hogy senki sem tágit.
Éljen a kőműves, az asztalos és az ács,
Ki csak részes benne, hogy felépült e ház,
Mert jaj, ha nem épül, nem ülnénk most benne,
Sőt talán neki még pincéje sem lenne.
Éljen a pince is jókedvnek a telke
Éljen a pincének nagyrabecsült lelke.
Akinek nincs lelke, csak az nem szereti,
Az nem kíván hosszú egészséget neki.
Éljen Noé atyánk odafenn az égben,
Egy filoxarátalan hegynek a tövében . . .
Éljen a torok, piktorok, kántorok,
Szóval éljen minden jóra való torok.
S ki nem akar inni, helyettem beszéljen,
Poharat üríték, ki velem tart — éljen!

Bokrétás lobogókat!

A magyar bokréta-mozgalom — mint ismeretes — az idén jubilál. Minden esetre kedves volna — ennek öröme — például kimondottan bokrétás lobogókat lengetni meg.

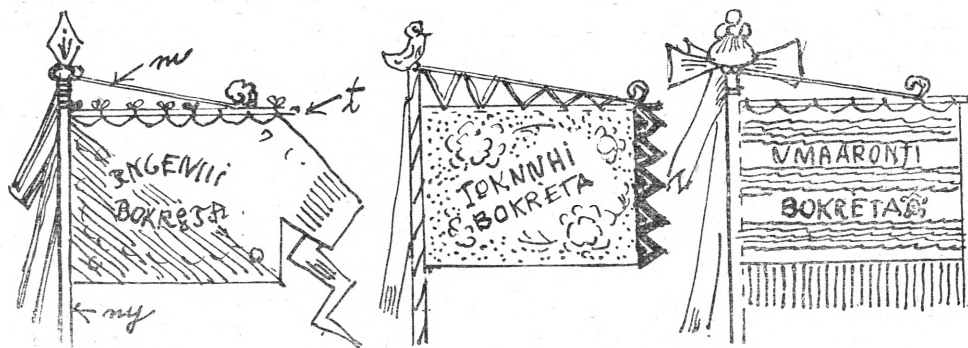
S e megállapítás után és minden további tünődés helyett, talán legjobb, ha minden bokréta hozzáát és csinál magának egy remekszámba menő lobogót. Amely lobogó a helység nevét is feltünteti s amit adandó alkalmakkor — felvonulások stb. — büszkén hordozhat meg.

A ma rendszeren használt zászlóforma céljainknak azért kevésbé megfelelő, mert ezen a felírás nem látszik. Viszont az ú. n. tábla, elviselhetetlenül unalmas. Igen, a mellékelt vázlat szerinti zászló azért jó, mert nem „tábla“ és mégis olvasható rajta a felírás is. Egyébként ez a zászlóforma a XIII. században használatos volt. (Őse valószínűleg a kopjázászló.)

A zászló szövetét fenn egy, a zászló nyelére (ny) derékszögben álló réz- vagy vasrúd tartja, feszíti ki — nevezzük tartórúdnak (t) — amit a rajzon szintén jól látható merevítő drót (m) — réz- vagy vasdrót, egész vékony kovacsolt vas — tart. A réz vagy vas tartórúd (t) természetesen szintén ne legyen holmi „otromba jószág“, csak olyan erős legyen, hogy ép megfeleljen a célnak. És a helyi leleménység talán úgy tudja megszerkeszteni, hogy vasúti utazásokra — a zászlók könnyebb szállíthatósága miatt — az esetleg leszerelhető, vagy a rúd mellé csapható legyen. De a merevítő drót (m) helyett talán megteszi erősebb zsinór, pántlika is, sőt a tartórúd talán fából — keményfából — is lehet.

A bokrétás lobogó felirata pedig jól olvashatóan ez legyen: X...-i bokréta. A bokréta szó esetleg egy második sor. Az egész felirat akár egyenes, akár ívelt sorokban, sőt karikában, csak kedves forma legyen és olvasható betűk.

Az alapanyag lehet egyszerű vászon — akkor inkább házivászon — bár lehet akármilyen más anyag is és a szövegen kívül a helyi jellegnek megfelelő díszítés — kézimunka — legyen rajta, több vagy kevesebb himzés, de akár egyetlen szöttes lehet az egész lobogó, vagy ahol áttört, lyukacsos himzés van, ilyen legyen stb. (Ahol, semmilyen régi és eredeti kézimunka nincs, ahol nem is szönek, azoknak a bokrétáknak a vezetőségei viszont helyesen teszik, ha külön írják a szövetségnek.) Csupán azok a bokréták, amelyeknek csak férfi tagjai vannak, ne kézimunkáztassák ki a lobogókat, ezek vegyenek síma, nemzetiszínű anyagot, vagy a megyéjük, helységük színeit hasz-

A baloldali ábra nagyjából a „régí“ forma, talán legjobb a — férficsoportoknak.

nálják fel csak a feliratot hímeztessék ki, vagy varrassák rá a zászlóra, pl. szalagból, vagy zsinórral. És természetesen a nemzeti színnek azért szerepelni kell minden lobogón, talán mint szegély a zászlók szélein, vagy mint rojt, vagy mint felkötött szalag, amint ép a helyi ízlés kívánja. Ennél a zászlóformánál némi zavart okoz az, ami miatt — ajánljuk. Hogy t. i. a felirat rajta jól látszik. T. i. mind a két oldal jól látszik, tehát az egyik oldal se lehet a zászló „balfele“. Tul sok bajt ugyan ez sem okoz, ha pl. szöttes a zászlók kelméje és ebben nem szövik, himzik bele a feliratot, hanem például rávarrják, esetleg keskenyebb pántlikából, vagy a már szintén emlegetett zsinórból. És kevés a baj, ha például lyukacsos fehér himzésnél a vászon közepén egy csikot, foltot simán hagynak meg az asszonyok, e részen azután elhelyezhető a felírás egyik oldalon is, a másikon is. Ahol azonban színessel himzik ki az egész kelmét, ott már valószínűleg két egészen egyforma vászondarabot kell kihímezni és — egymásra öltetni, hogy mind a két oldal jobbfélnek számítsa. Legrosszabb esetben itt a „baloldal“ természetesen ki is „béllelhető“, de ez megint csak kevésbé mutató és a „baloldali“ nézők — pl. egy felvonulás alkalmával — megint csak nem tudják, melyik bokréta vonul el előttük.

A zászlókelme széle lehet akár egyenes, akár fecskefarkra vágott, vagy sok „cakkos“ stb.

Fenn a zászlónyél végén, akár lándzsahegy, akár gomb, akár stilizált virág, vagy más dísz, esetleg alak — ember, madár stb. — legyen, lehetőleg helyi kovacs munka, vagy fafaragás.

Legjobb, ha a kelme formája négyszögletes, de ha a helyi ízlés — díszítés — úgy kívánja, ez valamennyire eltölódhat, akár vízszintesen, akár függőlegesen fekvő téglány formájára. S nem kívánjuk megállapítani, hogy pontosan mekkora legyen a lobogó kelméje. Csak ajánljuk, ne legyen akkora — túlnagy — hogy nehéz legyen vinni. (Ha a fémrésze-

ket nem vesszük erősebbre, a zászlónyelet vastagabbra, mint ahogy ép okvetlenül szükséges, nem lesz nehéz a lobogó.) Viszont legyen akkora, hogy a felírás 10—20 méterről még olvasható legyen. (És megismételjük: talán nem is kell „fémrész“, talán tartórúdnak is megteszi fa és merevítődrót helyett jó a pántlika, vagy zsinór, de ezt ki kell próbálni.)

Mindent összefoglalva: nem kívánjuk pontosan megadni, mekkora legyen a lobogó kelméje, alakja, legfeljebb, hogy ajánljuk a négyszög alaktól nem térjen el túlságosan. Egyáltalán nem ajánljuk, hogy milyen legyen a díszítése — legfeljebb: ha van jellegzetes kézimunka, minden esetre ezt kell számbavenni. S a zászlórúd festése is legyen csak mennél változatosabb, akár a nemzetiszín egyik színében, akár mind a háromban, akár pl. a megye, sőt a helység színeiben festődhet meg. Viszont feltétlenül szükséges az egyöntetűség, abban, hogy a zászlók ajánlott típusa mellett maradjunk, hogy a felirat se több, se kevesebb ne legyen mint: „X...-i bokréta“ — a lobogókon természetesen idézőjelek nélkül — tehát semmiesetre sem pl. X...-i gyöngyösbokréta. S végül feltétlenül egyforma hosszú legyen a zászlók nyele, még pedig pontosan két és fél méter.

Igen, ebből a végtelen zászlósorozatból igazán nagy csoda lehet: a bokréták tömegesen való kivonulása alkalmával — külön esemény, bár a zászlók bizonyára a helyi ünnepeken is kedvesen fognak hatni. És külön érdekesség lesz összehasonlítani, melyik bokréta mennyi ötletet, ízlést, művészetet tudott — bokrétás lobogója megtervezésében, megcsinálásában — világra hozni. Sőt, mondjuk: ország-világra.

Lássunk is munkához. És 1940-ben már lobogjanak a magyar ünnepeken a — csodalobogók — bokrétások.

*

A Bokréta Szövetség szeretné tudni, hol, mikorra készül el körülbelül a lobogó.

BOKRÉTÁS HIREK

„Paraszt” ócsárlásért — két hónapi fogház.

Nem kívánunk törvényszéki rovatot nyitni, de egy törvényszéki hírrel mégis foglalkoznunk kell. Helyesebben, a hírből foglaltak — jelentőségével. Szól a hír eképpen:

Szántó László moziigazgató Kékesfürdőn egy vendéglői társaságban válogatottan erős kifejezésekkel ócsárolta a magyar parasztságot, ugyannyira, hogy kijelentései miatt eljárás indult ellene igazgatósági vétsége címén. A kassai törvényszék ötös tanácsa kétheti fogházra ítélte el a moziigazgatót, de a büntetés végrehajtását felfüggesztette. A Kúria Törek tarácsa a vádlott büntetését most két-hónapi fogházra emelte fel.

Eddig a hír.

Ha az idők változását nem is jelölné más, csak ez a hír, akkor is megállapíthatnánk, hogy a közgondolkodás nagyot fordult. Egykor — még nem is nagyon régen — bizonyos rétegek előtt nem is számított igazi „kultur-embernek” (??) az, aki a földdel bajoskodó „parasztot” nem találta — mondjuk kellemetlen illatúnak. Am azóta már szinte mindenki ráébredt arra, hogy a magyar „parasztra” számtalan okból épp büszke lehet a nemzet, s hogy az országnak a parasztság nagy és biztos erőforrása: ez a felismerés aztán minden következményével együtt érvényesülni is kezdett a nemzeti életben is. S az, hogy akadtak, akik az immár csak „elmaradottnak” számító moziigazgató kékesfürdői „nyilatkozatát” a bíróság elé juttatták, épp örvendetesen igazolja, hogy az „urak” közt se lehet már büntetlenül ócsárolni a „parasztot”. Igen, e milliók tisztességét, becsületét már épp úgy megvédi a törvény, mint ahogy megtorolja a vezető rétegek ellen elkövetett igaztást.

Hál' Istennek, hogy idáig eljutottunk.

Hála Istennek... — mondhatjuk mi igazán tiszta szívből, mi, akik ugyan „csak” a művészeteken át bizonygattuk, ki valójában a magyar földművelő, de ezzel a „csak”-kal nagyon előljártunk. És nagyon eredményesen jártunk elől.

Király Imre

Nagybaracsáról közlik a szomorú hírt, hogy Király Imre bokrétás társunkat január 21-én délután 4 órakor temették. Húsz éves volt még csak, amikor már elvitte szegényt a Nagy Kaszás. Temetésén megjelent az egész nagybaracscai bokrétás, amelynek egyébként — és ez már több mint megrendítő — a megboldogult már a harmadik halottja.

Kokas Kálmán a karnagy bizottságban.

A Magyar Dalos Egyesületek Országos Szövetsége Kokas Kálmán szanyi igazgató tanítót, a szanyi dalosok kitűnő karnagyát — aki a szanyi bokrétás elnöke is — legutóbbi közgyűlésén újból megválasztotta a karnagy bizottság rendes tagjává.

Mit csinált a medve?

Bizony az idén a század egyik legerősebb telét értük meg. Most igazán joggal sóvárgunk hát a tavasz után. S indokolt volt különleges „érdeklődéssel” találgatni: Gyertyaszentelőkor visszábjt-e a medve a barlangjába vagy sem? Ha egyszer a régi öregek szerint február 3-án Gyertyaszentelőkor a medve mindenestre kijön a barlangjából, körülnézni, milyen az idő, s ha napsütéses enyhe idő van, visszábjuk — mert akkor a tavasz még sokat várhat magára, míg ha zimankós, hideg idő van, akkor — künn marad, mert akkor hamarosan itt a tavasz.

De ha egyszer a régi öregek olyan kitűnően kitalálták, hogy mikor, miért marad künn a medve, mikor, miért megy vissza, talán le is lehetne egyszerűsíteni a dolgot úgy, hogy „közvetlenül” megállapítjuk — medve nélkül — milyen az idő Gyertyaszentelőkor és ha enyhe, még hosszú tél következik, míg ha kemény az idő, akkor már hamar tavaszodik.

Igen, így is — lehetne. De ne, ne bántsuk meg a szegény medvét, hisz a medve gyertyaszentelői emlegetése is „hagyományos”.

Egyébként az idén Gyertyaszentelőkor süttött a nap, sőt mintha a vastag hó a házerszekben olvadozott volna. És csakugyan jöttek a „fagyhullámok”, igazán egyre-másra, már igazán „sok a hóból”.

Vagyis nagyon „okosan tette” a — medve, hogy az idén Gyertyaszentelőkor visszábjt a barlangjába. Igen, e sorok írója „véletlenül” saját szemével is látta, hogy visszábjt. Az állatkertben látta...

Pethő Antal körmendi lelkipásztor lett.

Pethő Antal barabásszegi ref. lelkész — aki egyúttal a kustánszegi bokrétás elnöke — Körmendre hívták meg lelkipásztornak, amely meghívást Pethő Antal el is fogadta. Lelkes bokrétás elnök távozik vele bokrétája éléről, aki azonban, reméljük megmarad — bokrétás-barátunk.

Bokrétás lakodalmak.

Szentáról írják: Vuk Rozália bokrétás leányt január 21-én vezette oltárhoz Horváth József somogyicsurgói gazdalegény. Az esküvőn — Bali Ferkó „regölő” vezetésével — valamennyi bokrétás jelen volt; hogy búcsút vegyen a bokrétás menyecskektől, kit más községbe vittek. Igazi bokrétás lakodalom volt.

Koppányszántóról közlik, hogy Tapa Piroska bokrétásleány férjhez ment.

Szanyról írják: Nagy Anna bokrétásleány a farsangban esküdtött örök hűséget Varga Jenőnek, míg Futek János bokrétás legény Kovács Mária bokrétásleányt vezetett oltárhoz.

A föld Amerikába megy ...

Kedves vidéki úrral, földbirtokossal, találkoztam minap. A kis vendéglőben ahol találkoztunk, feltűnt nekem, hogy az öreg előtt az asztalon zacskó hever. Vadonatúj vászonzacskó.

— Mit visz bátyám abban a szütyőben? — faggattam.

— Kúnsági földet fiam. Nemsokára megyek, aztán fel is adom a postán.

FIZESSEN ELŐ!

Előfizetési árak.

Egész évre	2 P	Félévre 1 P
Intézményeknek ...	12 P	Félévre 6 P
Földműveseknek ...	1 P	Félévre 0.50 P

A postatakarékpénztári csekk számla száma — 5840. (Vigyázzni: nem azonos a Bokrétás Szövetség számával.)

Kiadóhivatal: Budapest, Szentkirályi-u. 49.

Csodálkozva néztem rá, de ő rendületlen nyugalommal folytatta:

— Még szegény apámnál dolgozott egy Tass Gergely nevű ember, gyermekkoromból emlékszem rá. Ez a Tass Gergely azután kiment Amerikába. No, a multkoriban kaptam tőle egy levelet, amelyben azt írja, érzi, hogy nemsokára magához szólítja őt az Isten. Az a kívánsága, hogy a feje alatt a koporsóban szülőhelyének földje legyen, hogy azon pihenjen.

Megitta a sört, a habot letörölte a bajuszáról, fizetett és már ballagott is nyilván a posta felé, hogy elküldje a kúnsági földet Tass Gergelynek: a magyar földet, a koporsóba.

D. M.

Bokrétás újszülött.

Kurdi Lajos és felesége — akik mind a ketten a koppányszántói bokrétás tagjai — örömmel tudatják, hogy — kis-bokrétásuk született.

Szólás-mondások.

„Csáki szalmája”. Ennek a szólás-mondásnak kétféle változatát emlegetik. Az egyik szerint 1321-ben Csák Máté a híres és mérhetetlenül gazdag trencsényi várúr halála után a szomszédos földesurak az immár gazdátlan Csák-féle birtoknak estek és lám, még — a szalmát is egy szálig elcipelték. — Más változat szerint ez a mondás az 1665-ben elhunyt gróf Csáky László országbíróra vonatkozik, aki olyan jószívű, adakozó ember volt, hogy a szalmáját, szénáját szabadjára hagyta a szériuskertben: kiki vihetett abból, amennyit csak akart. Róla mondják, hogy különben azt is, hogy Lévát is — ellakmározta.

„Föltette az Orbán süvegét”. Ugy-e ezt olyan emberre mondják, aki felöntött a garatra. De miért — mondják? Nos, a szólás-mondás eredete az, hogy Dóczy Orbán egri püspöknek volt egy inasa, aki II. Ulászló király koronázásakor igen mélyen tekintett a kancsó fenekére. Mikor azután látta, hogy a király körül ugyancsak forgolódnak a püspökök, borus fejjel azt találta ki, hogy a fejére teszi gazdájának, Orbán püspöknek egyik süvegét és maga is beáll a püspökök közé. S úgyis tett, ahogy „elgondolta”. Amiből persze nagy baj támadt...

Felelős szerkesztő és kiadó:

PAULINI BÉLA

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Budapest, VIII., Szentkirályi-utca 49. szám.
Telefon 140—544.